

Sygn. akt V KK 172/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **B. R.** ,
skazanego za czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2020 r.,
w trybie art. 535 § 3 k.p.k., kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 18 października 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt V K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego B. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt V K (...), uznał B. R. za winnego popełnienia czynu z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 217a k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I i II). Sąd Rejonowy orzekł karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III).

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, wywiedzionej od na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem z dnia 18 października 2019 r. Sąd Okręgowy w S., w

sprawie IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, wymierzonej za czyn z pkt I wyroku i karę tę podwyższył do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za czyn przypisany w pkt II wyroku podwyższył karę do roku pozbawienia wolności. Po połączeniu kar jednostkowych orzeczono karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 pozbawienia wolności. Nadto Sąd orzekł o zaliczeniu okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania w poczet kary oraz o kosztach i opłacie.

Od wyżej wymienionego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego B.R. zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając wyrokowi „naruszenie prawa, które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte obsadzenie sądu odwoławczego, skutkujące naruszeniem zasady niezawisłości sędziowskiej i niezależności sądu, będącego efektem uczestnictwa w składzie orzekającym sędziego, co do którego opinię uchwałą z dnia 13 grudnia 2018 r. nr (...) podjęła Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w wyniku wyboru przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.) i tym samym naruszenia wynikającego z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) prawa do sądu ustanowionego ustawą polegającego na powołaniu na urząd sędziego w wyniku procedury obarczonej naruszeniami prawa, zaś dalej art. 32 ust. 1 Konstytucji RP polegającego na nierównym traktowaniu wobec prawa człowieka i obywatela, a to na skutek treści uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. przyjmującej rozgraniczenie czasowe, wyrażające się w określeniu stosowania wykładni treści art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wyłącznie [do] orzeczeń wydanych po dacie podjęcia uchwały.”

W oparciu o tak skonstruowany zarzut kasacyjny obrońca skazanego wniósł na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wniósł również o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego B. R. .

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W jedynym zarzucie kasacyjnym wskazano na bezwzględny powód odwoławczy z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zdaniem skarżącego Sąd Okręgowy w S. był nienależycie obsadzony, bowiem zasiadał w jego składzie Sędzia, „co do którego opinię uchwałą z dnia 13 grudnia 2018 r. nr (...) podjęła Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w wyniku wyboru przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.)”. Jak stwierdza się w zarzucie kasacji, to z kolei skutkowało naruszeniem „zasady niezawisłości sędziowskiej i niezależności sądu”. Skarżący odwołał się przy tym do uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., w której w punkcie 2 stwierdza się, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.”

Wskazana w kasacji uchwała Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 grudnia 2018 r., nr (...) dotyczyła m.in. Sędziego J. W. , który był sprawozdawcą w tej sprawie, oraz Sędziego M. K., która zasiadała w trzyosobowym składzie orzekającym. Należy zaznaczyć, że skarżący nie wykazał w żaden sposób, aby konkretne postępowanie konkursowe dotyczące tych Sędziów jeszcze z innych względów było wadliwe, nie podniósł też okoliczności dotyczących konkretnie ww.

Sędziów, które nasuwałyby uzasadnione wątpliwości co do dochowania standardu niezawisłości i bezstronności sądu orzekającego z ich udziałem (por. pkt 47-50 uzasadnienia uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2, poz. 7; por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2020 r., II KK 128/20).

Jednocześnie trzeba zauważyć, że orzeczenie Sądu Okręgowego w S. zostało ogłoszone dnia 18 października 2019 r. Wobec tego, uwzględniając treść wspomnianej w zarzucie kasacyjnym uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego, niemożliwie jest uznanie, że wyrok wydany przez Sąd Okręgowy był dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wynika to wprost z punktu 3 wspomnianej uchwały, w którym stwierdza się, że „wykładnia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] przyjęta w punktach 1 i 2 niniejszej uchwały nie ma zastosowania do orzeczeń wydanych przez sądy przed dniem jej podjęcia oraz do orzeczeń, które zostaną wydane w toczących się w tym dniu postępowaniach na podstawie Kodeksu postępowania karnego przed danym składem sądu”. Wobec tego wykładnia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zawarta w punkcie 2 ww. uchwały nie może znaleźć zastosowania w tej sprawie (por. podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r., III KK 75/20).

W ramach zarzutu kasacyjnego wskazano również, że punkt trzeci uchwały Sądu Najwyższego narusza art. 32 ust. 1 Konstytucji ze względu na nierówne traktowanie „wobec praw człowieka i obywatela”. W tym względzie należy odesłać Autora kasacji do obszernego uzasadnienia uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. W wyczerpujący sposób wskazano tam powody, które legły u podstaw ukształtowania wykładni art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wyłącznie *pro futuro* (w szczególności punkty 54-56 uzasadnienia uchwały). Sąd Najwyższy w tym składzie podziela wyrażone tam argumenty.

Zarzut kasacyjny obejmuje również twierdzenie, że ukształtowanie składu orzekającego w tej sprawie prowadzi do naruszenia prawa do sądu ustanowionego ustawą, wynikającego z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284, ze zm). Perspektywa konwencyjnego prawa do sądu została uwzględniona przy dokonywaniu wykładni

art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., także w jej punkcie trzecim, przesądzającym o wyłącznie prospektywnym stosowaniu wykładni wspomnianej bezwzględnej podstawy uchylenia orzeczenia. Należy zatem ponownie odesłać Autora kasacji do argumentów zawartych w uzasadnieniu tej uchwały. Nie ma bowiem wątpliwości, że uszczegółowienie konwencyjnego prawa do sądu znajduje swój wyraz m.in. w treści art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Tym samym również i w tym zakresie zarzut kasacyjny okazał się oczywiście bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie. Wydanie rozstrzygnięcia w trybie art. 535 § 3 k.p.k. czyniło zbędnym wypowiedanie się co do wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.